

Arrest

nr. 145 519 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FERMONT, die *loco* advocaat M. TAETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij een vreemdeling is die langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In het kader van de schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat, de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft de verzoekende partij in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt dat zij een relatie heeft met mevrouw N.P. die de Nederlandse nationaliteit bezit en legaal verblijft in België. Zij zouden samen een minderjarig kind hebben. De verzoekende partij geeft echter ook aan dat dit kind erkend werd door de voormalige partner van mevrouw N.P. Tevens geeft zij aan dat de procedure tot betwisting van het vaderschap verstreken is en zij “zinnens” zijn een DNA-test te laten uitvoeren. De bestreden beslissing zou ook hun recht om te huwen in het gedrang brengen. Verder geeft de verzoekende partij aan dat van zodra aangetoond is dat zij de vader is van het minderjarige kind van mevrouw N.P. en/of gehuwd is met mevrouw N.P., zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat haar partner in België een vaste job heeft en dat de kinderen van N.P. ook in België naar school gaan, zodat het onmogelijk is om hun gezinsleven elders verder te zetten.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog geen hinderpalen aantoonde die het haar onmogelijk zou maken haar gezinsleven samen met haar partner elders verder te zetten. Met dit betoog duidt zij evenmin dat er een disproportionaliteit zou bestaan tussen haar eigen belangen en de belangen die worden nagestreefd door de gemachtigde. Immers beperkt zij zich tot beweringen zonder deze met enig begin van bewijs te staven. Wat de argumentatie inzake de DNA-test, het geplande huwelijk en de stelling dat zij in de toekomst zal voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis van de vreemdelingenwet, betreft, merkt de Raad op dat deze kritiek niet dienstig en minstens hypothetisch is. Uit de gegevens van het administratief dossier en de gegevens waarover de

Raad beschikt blijkt niet dat er een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Wat de kritiek inzake de belemmering van het recht op huwen betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing er op wees dat “haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf” geeft, waaruit blijkt dat het bestaan van een gezinsleven in casu door de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken en hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De wettelijke regels van het huwelijk en van het gezinsleven kunnen bijgevolg niet aangewend worden om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen (RvS 5 april 2002, nr. 105 413). Bovendien is het bestreden bevel ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij genomen, nu zij niet in het bezit is van de vereiste documenten, en is het geen weigering tot voltrekking van haar huwelijk. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De bestreden beslissing dwingt de partner van de verzoekende partij en het minderjarige kind – waarvan het niet bewezen is dat de verzoekende partij de wettelijke vader is – immers niet het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten richt zich enkel tot de verzoekende partij, die met het voorgaande betoog geen bestaan van hinderpalen heeft aangetoond. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 2 maart 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 februari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt niet akkoord te gaan met de beschikking en meent belang te hebben bij de vordering en stelt de schending van artikel 8 van het EVRM te hebben aangevoerd in het verzoekschrift. VzP legt bijkomende stukken neer: zij is inmiddels getrouwd met haar Nederlandse partner en de juridische vader van haar kind gaat akkoord dat de biologische vader een DNA-test aflegt. Het motief van het bevel, dat VzP langer dan de voorziene termijn in België blijft, is weliswaar voorzien in de wet maar Indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, is VwP niet verplicht een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Er moet immers steeds rekening gehouden worden met andere verdragsbepalingen, zoals bijvoorbeeld artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 Vw.”

2.4 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting bijkomende stukken neerlegt in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar het feit dat zij inmiddels getrouwd is met haar Nederlandse partner, wijst de Raad erop dat deze feiten dateren van na de bestreden

beslissing zodat er redelijkerwijze niet verwacht kon worden van de gemachtigde dat hij hiermee rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze elementen en de neerlegging van de stukken doen geen afbreuk aan de vaststellingen uit de beschikking van 16 februari 2015. Des te meer nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat *“haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf”* geeft.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het de verzoekende partij steeds vrijstaat een aanvraag tot gezinshereniging als echtgenoot van een EU-burger in te dienen.

2.5 Wat haar kritiek aangaande de gevolgen bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing betreft, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij voor het eerst deze kritiek opwerpt. De Raad merkt hieromtrent op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voormelde elementen (de gevolgen bij een eventuele vernietiging) slechts ter terechtzitting van 21 april 2015 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dit onderdeel van het betoog niet dienstig en minstens hypothetisch is nu de verzoekende partij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt.

2.6 Voor zover de verzoekende partij op 2 maart 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het verzoekschrift en haar grieven uit het verzoekschrift gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 februari 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET